

Part, kunne bestemme. Det er dette, vi have gjort, og det mener jeg vel kan forsvares. Vil man nægte dette, vil man give disse af den ene Part valgte Dommere fuld Myndighed, tror jeg, man begaar en Uret mod de svage og hidtil forurettede, en Uret, som Folketinget dog nødvendig skulde gøre sig skyldig i.

Og denne Indvending mod de ærede Medlemmers Forslag under Nr. 1 bliver saa meget stærkere, naar man ser paa deres Forslag under Nr. 2, hvor de ville stryge Landbrugsministeren som øverste Instans, thi deri have vi dog ment at kunne finde nogen Betryggelse, at der i Toppen paa denne Række af Afgørelser fandtes en Mand, hvis Opgave ikke blot var at varetage Jordbrugernes Interesser, men ogsaa Fiskernes. Men selv denne lille Smule Garanti ville de Herrer berøve os, og Ministeren anbefaler jo ogsaa selv det Forslag; han vil ikke selv staa i Spidsen. Det stemmer ganske med den ærede Ministers Modstand imod at modtage den hele Myndighed, men ikke saa meget med den ærede Ministers i Dag udtalte Ønske om at naa til det Maal, at Samfundsmagten fik denne Sag i sin Haand. Jeg maa derfor ogsaa bestemt fraraade Ændringsforslaget under Nr. 2. Jeg skal pege paa en anden Betydning, som det vil have, afsat fra den mulig dog lidt større Upartiskhed, som kan findes hos denne Myndighed, end hos de underordnede, og det er den, at bliver det Landbrugsministeren, som faar den øverste Afgørelse af disse Sager, saa bliver det muligt at faa mere Ensartethed i deres Afgørelser, end der hidtil har fundet Sted. Nu kan det ikke hjælpe, at man henvender sig til Regeringsmyndigheden eller til nogen central Afgørelsesmyndighed med sine Klager, thi en saadan eksisterer ikke, over den Maade, hvorpaa Retten til at faa Forbud nedlagt bruges eller misbruges. Den ærede Minister vil kunne afvise det, som Lovgivningen nu er, ved at sige: det kommer ikke mig ved, jeg kan ikke blande mig i Landvæsenkommissionernes og Synsmændenes Afgørelser, de ere ganske uafhængige af mig. Hvis vor Bestemmelse vedtages med Landbrugsministeren som øverste Instans, vil Afgørelsen altid kunne indankes for ham, og hans Afgørelser kunne saa drages frem til Belysning og Kritik her i Tinget. Det vil dog være nogen Tilfredsstillelse for dem, der have Anker at fremdrage over den Maade, hvorpaa denne Ret bruges.

Hvad endelig Forslaget under Nr. 3 angaar, skal jeg selvfølgelig ogsaa fraraade

det, da det strider mod Udvalgets Lovforslag fra 2den Behandling og vort Ændringsforslag under Nr. 13. Jeg finder det ikke saa urimeligt som det ærede Medlem fra Hjørrings Amts 5te Valgkreds, at de bestaaende Forbud komme ind under den ny Lovforslags Regel om Strandbredden, saa snart det blot beror paa Lodsejeren selv, om han vil have det opretholdt eller ej. Det vilde selvfølgelig være ubilligt at sige til den, hvis Kyststrækning nu er beskyttet ved Forbud: dette Forbud skal omfatte din Strandbred, og du skal finde dig i, at det vedbliver at omfatte den, indtil de 5 Aar ere udløbne, da du kan rejse Spørgsmaalet paa ny. Det vilde være en Uret mod Ejeren, det vilde være at paalægge ham en Byrde, som han ikke anede noget om, da han begærede Forbudet nedlagt. Vi ere hidtil gaaede ud fra, at der ikke kunde være Tale om, at han var bunden til at overholde Forbudet, da der staar i den gamle Lovs § 4, at han ved at lade være med at vedligeholde Mærkerne kan ophæve den af Forbudet flydende Beskyttelse, men vi ere blevne klare paa, at da der samtidig staar i § 9, at han ikke maa borttage Mærkerne, kunde han komme i en virkelig vanskelig Stilling, naar han vilde af med Forbudet. Han kan staa og se paa Mærkerne, han maa ikke tage dem bort, kun lade være at vedligeholde dem, men det kan da maaske vare vel længe, inden de forfalde. Derfor er det, vi have klargjort det, som selvfølgelig var Forudsætningen for vort Forslag, nemlig at han selv kan skaffe sig af med Forbudet ved blot at tage Mærkerne bort. Er han utilfreds med, at hans Strandbred gaar ind under Forbudet, hvilket efter vor Mening er den logiske Følge af Forbudet, saa kan han blive fri derfor, ganske simpelt ved at tage Mærkerne bort, og saa beror det paa den ny Lov, om nyt Forbud skal nedlægges, og hvad det da kommer til at omfatte.

Der var et enkelt Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Hjørrings Amts 5te Valgkreds berørte, og som jeg lige vil nævne med det samme. Det var det, som han ogsaa berørte ved 2den Behandling, at der kan findes Steder i Landet, hvor der med stor Bekostning er opført Diger, og hvor der uden for disse Diger findes udyrkede og for Græsvækst blottede Jordstykker. Der mente det ærede Medlem, det var højst ubetimeligt og unødvendigt at forbyde Ejeren eller Brugeren at tage fra disse nøgne Landstrækninger, hvad han vilde. Jeg vil sige dertil som min personlige Opfattelse,